కన్నీళ్ళు మిగల్లేదు!

రచన: శ్రీ సుంకర భాస్కరరావు.

రమ కిటికీలోంచి శూన్యంలోకి చూస్తుంది.

నిర్మల నీలాకాశంలో తారలు మెరుస్తున్నాయి.

ఆమె హృదయంలో గత స్మృతులు కదుల్తున్నాయి. ఏడాది క్రితం—

'రమా! మనబాబుని పి.యు.సి. బైపిసితో చదివించి, ఆపై సంవత్సరం మెడిసిన్‌కి పంపుదాం! మన బాబు పెద్దడాక్టరయితే–నువ్వో కారులోనూ, నేనో కారులోనూ...'

భవిష్యత్తుని ఎంత అందంగా వూహించుకున్నారాయన!

అప్పుడు రఘు ఎస్. ఎస్. ఎల్. సి చదువుచున్నాడు. ప[illegible] పరీక్షలు కొన్నిరోజుల్లో వున్నాయనగా, బా[illegible]మంచిమార్కులకోసం చేసే 'ఇండస్ట్రీ' చూసి మురి[illegible]తూ ఎన్నిసార్లు తనతో చెప్పేవారాయన!

కాని ఆయన ఆఫీసు పనంటూ, కొన్ని రాత్రులుకూడ యింటికి రావటం మానేసేవారు. అప్పుడు తనెంతబాధ పడేదో, ఆ భగవంతుడికి తెలుసు–

'ఏమండీ! మీరిలా రాత్రిళ్లుకూడ రాకపోతూంటే నాకేదో భయంగా వుంటుందండి అంత ఓవర్ వర్కయితే అదివారాలు చేయవచ్చు, రాత్రిళ్ళు మాత్రం యిలా నిద్రాహారాలు మాని, ఆరోగ్యం పాడుచేసుకోకండి!' అంది ఆవేళ–

'ఫర్వాలేదు రమా! నా ఆరోగ్యం బాగానే వుంటుంది. ఆఫీసుపని మన యిష్టం వచ్చినట్లు ఎలా కుదురుతుంది. వాగురించేం బాధ పెట్టుకోకు. బాబు పరీక్షలు జరుగుతున్నాయి. వాడి ఆరోగ్యం గురించి జాగ్రత్త పడు' అంటూ బాబు జాగ్రత్తకోసం అరగంట ఉపన్యాసం యిచ్చారు!

బాబుకి ఆవేళ ఆఖరుపరీక్ష. ఆ ముందురోజు రాత్రి గాని ఆవేళ మధ్యాహ్నంకూడ ఆయన యింటికిరాలేదు. కాని మనస్సప్పుడే విలవిలా కొట్టుకోసాగింది. ఈయన, ఎంత ఆఫీసుపనయితేమాత్రం యిలా పెళ్ళాం, పిల్లలూ ఇల్లూ అనే ధ్యాసలేకుండా పనిచేయాలంటుందా అనుకుంది తను. కాని ఏం లాభం? ఆ అభిప్రాయం ఆయనకి కలగాలి అనుకుంది తను.

బాబు రఘు పరీక్ష రాసి, విప్పారిన మొఖంలో వచ్చాడు.

'అమ్మా! అన్ని పరీక్షలూ–చాలా తృప్తిగా రాసాను క్లాసు తప్పక వస్తుందమ్మా!' అన్నాడు.

తనెంత ఆనందించిందో తనకే తెల్సు.

'నాన్నగారు ఆఫీసునుంచి నిన్ననగా పోయి,యింకా రాలేదని' నువ్వెళ్ళితే రాననరు! పోయి పిల్చుకురా రఘూ!' అందితను.

ఎంతో ఆశతో ఎదురుచూసిన తనకు నిరాశే ఎదురయింది. బాబు ఒక్కడే వచ్చాడు యింటికి వస్తూనే–

'అమ్మా! నాన్నగారు నిన్న ఉదయంనుండీ ఆఫీసుకు రాలేదట ఎక్కడికి వెళ్ళారో ఎవరికీ తెలీదట' అన్నాడు రఘు.

తన మనసెందుకో, యీ మాటవినగానే భయంతో వణికిపోయింది.

ఆయన ఎక్కడికి వెళతారూ? ఆఫీసూ, యిల్లూ తప్ప ఆయనకి మరేం తెలీదే! బంధువుల యింటికయినా తనతో చెప్పకుండా వెళ్ళరు. అయినా అంతదగ్గరిలో వున్న బంధు[illegible]లూ ఎవరూ లేరు.

ఆవేళ గడచింది. ఆ మర్నాడూ గడిచింది. ఆయన జాడ కనిపించలేదు. ఆయన ఎక్కడికి వెళ్లినట్లు–ఆయనకోసం వెదికించని ప్రదేశంలేదు. [illegible] ఉత్తరం రాయని వూరులేదు. ఫొటోతో ఆయనకోసం అడ్వర్టైజ్ చేయించని పత్రిక లేదు.

రెండు నెలలు నిశ్శబ్దంగా, భారంగా గడిచేయి. ఆవేళ తన బాబు చేతిలో పేపరు పట్టుకొని వచ్చి

'అమ్మా! నేను ఎస్. ఎస్. ఎల్. సి పాసయ్యాను. స్టేట్ ఫస్టు వచ్చేనమ్మా!' అన్నప్పుడు, తను ఆనందించటానికి బదులు, ఆయన యీ ఆనందం పొందటానికి నోచుకోలేదు కదా అని బాధ పడింది తను. వెంటనే ఆయనకోరిక జ్ఞాపకంవచ్చింది.

రఘు ఎస్. ఎస్. ఎల్. సి చదవాలి, తర్వాత మెడిసిన్ చదవాలి.

ఇదే ఆలోచన మనసులో కదులుతూ వుండేది తనకి.

కుటుంభం ఎలాగడుస్తుందో తెలీకుండానే, అలాగే గడుస్తుంది. ఆయన్ని వెదికించటానికి అయిన ఖర్చు ఎంతో చెప్పలేం. ఆ వేళ, రఘూనే కుటుంభం విషయం కలుగచేసుకున్నాడు.

'అమ్మా' ఇప్పుడు నే నెలాగూ స్కూల్ ఫైనల్ పాసయ్యానుగదా? నాన్న గారెక్కడి కెళ్ళారో, ఎప్పుడు తిరిగివొస్తారో తెలీకుండా వుంది. కుటుంభం యిలా ఎన్నాళ్లు గడుస్తుందమ్మా! పరీక్ష పాసయిన్నాదే, ఉద్యోగానికి దరఖాస్తు పెట్టాను. ఎల్. డి. సి గా ఉద్యోగం వచ్చిందమ్మా! దీవించి పంపవమ్మా!' అన్నాడు రఘు!

'రఘూ!' అంటూ పిచ్చికోపంతో పూడిపోయింది తను.

'ఆ రోజున బాబుమీద తనకెంత కోపం వచ్చిందో! అవును రాదూ మరీ! ఆయనకోరికని తిరస్కరించి ఉద్యోగం చేస్తానంటే_ఆ విషయమే బాబుతో చెప్పింది తను.

"నువ్వు చేయవలసింది ఉద్యోగం కాదు బాబూ అధ్యయనం. మీ నాన్నగారి కోరిక ప్రకారం పి.యు.సి. చదివి, Medicine చదవాలి! అదే నాకోరిక కూడా!'

'అమ్మా! నాన్నగారికోరిక నాకోరిక కాదా! కాని యింటివిషయాలు కూడా ఆలోచించాలి కాదమ్మా! నేను Medicine చదవటానికి తప్పక కృషిచేస్తాను. Night College లో పి. యు. సి చదువుతాను. ఇప్పటికి నా నా ఉద్యోగం విషయం అంగీకరించమ్మా!' అన్నాడు రఘు.

తను కాదనలేక పోయింది.

ఇలాగ తనంతా ఆలోచిస్తుంది రమ. శీతల గాలులు ఆమెలోని బాధలవేడిని హరించలేక పోతున్నాయి. భర్త జ్ఞాపకం వచ్చినప్పుడల్లా, ఆమెలోని కన్నీరు అలా ఆమె కొను కొలకల్లో యింకి పోతుంది. నిత్యం ఆమెకు భర్త జ్ఞాపకాలు తప్ప, మరోటి స్మృతిపథంలో మెదలవు.

గోడగడియారం పదిగంటలు కొట్టింది.

తనలో ఆలోచనలు అలాగే సాగుతున్నాయి. ఒకటి తరువాత ఒకటి వర్షాకాలం నీటి బుడగల్లా కనిపించి, అంతర్ధాన మవుతున్నాయి.

అప్పుడే సినిమానుంచి వచ్చిన రఘు గదిలో లైటు వెలిగించకుండా, చీకట్లో కూర్చున్న మాత రమ కనిపించింది.

'అమ్మా! ఇలా లైటు వెలిగించుకోకుండా చీకట్లో కూర్చున్నా వే మమ్మా! పైన చీకటి వుంటే, మనసులో చీకటి మరీ వేధిస్తుంది కదమ్మా!' అన్నాడు రఘు.

'...............'రమ మౌనంగా వుంది.

'నీవిలా ఎప్పుడూ బాధపడుతూ వుంటే, నేను మాత్రం ఎలా బాధపడకుండా వుండగలనమ్మా! నీవిలా నిత్యం కళ్లనీరు పెట్టుకుంటుంటే, నేను చూడలేనమ్మా' అన్నాడు రఘు.

(34వ పేజీ తరువాయి)

'ఎంతసేపు నీ పదవి...ప్రతిష్ఠగురించే ఆలోచిస్తావుకాని' మా గురించి ఆలోచించవేం? అన్నాయి అన్నీ ఏకకంఠంతో...

జ్ఞానేంద్రియాలకు కోపం వచ్చిందని తెలిసిపోయింది. వాటిని సామత్ చెయ్యాలి మరి.

'ఓస్...యీమాత్రం దానికేనా...అంత విచారం...విజయనగరం మనకెంతదూరం... ఆమెను మళ్ళీ కలుసుకుందాం'అన్నాను...

'నిజంగానా' ఉత్సాహంగా అడిగాయి జ్ఞానేంద్రియాలు...

'ఉ' అన్నాను...

'అన్నీ మళ్లీ ఉత్సాహంగా పనిచేయటం మొదలెట్టాయి.

నేను మనిషిని. జ్ఞానేంద్రియాలను ఎదిరించే శక్తి, యుక్తి నాలో లేవు...అవి చెప్పినట్టు నడుచుకోవడం తప్ప...మరేం చెయ్యలేని మనిషిని అని అనుకున్నాను.

'పద రఘూ! భోంచేద్దువు గాని!' అంది విషయం మారుస్తూ రఘు తల్లి రమ.

'అమ్మా! ఇవాళ నువ్వు తినిపించమ్మా!' అన్నాడు రఘు.

తనపిచ్చి తండ్రికి యివాళ యిలా కోరిక కలిగిందేం అనుకుంది రమ.

తన చేతులతో తన బాబుకి అన్నం తినిపించింది.

పడుకుండేముందు 'అమ్మా తలవాసుస్తుంది' అన్నాడు రఘు.

నోవిన్ రాసింది రమ.

తెల్లవారింది.

తెల్లవారకముందే లేచే రఘు యింకా లేవలేదేమీ అనుకుంటూ, రఘుని తట్టి లేపింది.

కాని రఘు లేవలేదు. ఒళ్ళు సల సల కాలిపోతుంది. ఒళ్ళంతా నొప్పిగా వుందన్నాడు రఘు.

డాక్టర్ గారు వచ్చి చూసి 'మలేరియాజ్వరం' అన్నారు. మందులు రాసిచ్చారు.

ఆ రాత్రికి జ్వరం యింకా ఎక్కువ అయిపోయింది. గంట గంటకీ blood pressure ఎక్కువవుతుంది.

డాక్టర్ ఎన్నో ఇంజెక్షన్స్ చేసారు.

ఆ రాత్రంతా 'అమ్మా' అంటూ కలవరిస్తూనే వున్నాడు రఘు. 'బాబూ' అంటూ రమ ఆ పక్కనే వుంది.

తెల్లవారింది రాత్రంతా నిద్దరలేక రమ కళ్ళు ఎఱ్ఱగా చింత నిప్పుల్లా అయ్యాయి.

రమ కళ్ళు తెరవలేదు. జ్వరం తగ్గలేదు. ఈ రెండు రోజులకే రఘు కంపమాదిరి అయిపోయాడు.

డాక్టర్ గారు వచ్చారు.

వంట గదిలోకి వెళ్ళి కాఫీకప్పుతో ప్రవేశించింది రమ.

"బాబుకి కాఫీ యివ్వమంటారా డాక్టర్!' అంది రమ.

'అయాం వెరీసారీ, మిసెస్ రమా శ్రీనివాస్!' అన్నారు డాక్టర్ గారు.

నిశ్శబ్దంగా గడిచింది ఒక నిముషం—

రమ డాక్టర్ గారికి జవాబు యివ్వలేదు. ఆ కాఫీ కప్పుతో అలాగే రఘు బెడ్ దగ్గరకి వెళ్ళింది.

రఘు నిర్జీవంగా బెడ్ మీదపడి వున్నాడు. చివరి సారిగా 'అమ్మా!' అనయినా పిలవలేదే అంటుంది ఆమె మాతృహృదయం.

'నన్ను బాధపెట్టకమ్మా! నీవు బాధపడ్తుంటే నేను చూడలేను!' అనే తన రఘూ యేనా యిలా తనని దుఃఖ సాగరంలో ముంచిపోయినది. అంటుంది ఆమె మూగమనసు.

ఆ భరించరాని బాధతో, ఆమె మనసు భ్రమించటం ప్రారంభించింది.

'రఘూ! ఒరే బాబూ! ఈ కాఫీ తాగవురా!, అంటుంది.

ఆమె కనులవాగులనుండి కారే కన్నీటిధారలు, అలా ఆ కాఫీ కప్పులో పడ్తూ, 'రమా! యీ కన్నీటి కాఫీ త్రాగవలసిందిక నీవే సుమా!' అంటూ వెక్కిరిస్తున్నట్లున్నాయ్.

మాతృప్రేమ కరిగి కన్నీరైపోయి, కను కొలకుల నుండి బహిర్గతంగా ప్రవహిస్తుంది. ఆ కన్నీరంతా తన బాబు మృతదేహంలో యింకిపోతుంది.

రమకళ్లలో 'శేషం' మిగలకుండా, వున్నకన్నీరంతా అలా ప్రవహిస్తూ, రఘు మృత దేహాన్ని అభిషేకం చేస్తుంది.

ఇంతలో వీధి తలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

'రమా! రమా!' అంటున్న ఆ గొంతు తన భర్త శ్రీనివాస్‌దే అనుకుంది.

రమను ఓమూల అంతరించడానికి సిద్ధంగా వున్న ఒక ఆశారేఖ లేచి కూర్చుంది. ఆయన వచ్చారు. ఆ గొంతు ఎంత క్షీణంగా వుందో, ఎంత నీరసించి పోయారో, ఏమో అనుకుంటూ నడవలోకి వచ్చింది రమ.

'భర్త ఆకారాన్ని చూడగానే' రమకి మూర్ఛవచ్చినంత పనయింది.

శ్రీనివాస్ తలకి బాండేజీవుంది. వంటినిండా కట్లు పాడెలా ఏర్పరచిన వెదురు కఱ్ఱల మంచంమీద వున్నాడు శ్రీనివాస్.

అలా చూస్తూ ఉండిపోయింది, నోటమాట పెగలక రమ.

'రమా! నన్ను క్షమించరమా! ఆ మాయలాడి వనజ వలలోపడి నీకూ, బాబుకి దూరం అయ్యాను. వాళ్ళు ఆడించినట్లు ఆడి, చేయరాని ఘోరాలు చేశాను. కాని మన రఘులాంటి ఒక పిల్లవాడిని హత్యచెయ్యమన్నారా ముఠావాళ్ళు. నానాడే వారి నుండి విరమించాను. బాబు గుర్తుకురాగానే యీ పాపాలకి పశ్చాత్తాపపడి, వాళ్ళనుండి తప్పించుకు వచ్చేయబోయాను. వాళ్ళ రహస్యాలు బయటపెడతానేమోనని-వాళ్ళ ముఠావాళ్ళు నామీదినుండి ఒక లారీని పోనిచ్చారు. మిమ్మల్ని పెట్టిన వుసురు ఫలితమే యిది రమా! మాట్లాడవేం రమా! నన్ను క్షమించలేవా!' అన్నాడు శ్రీనివాస్.

'ఏమండీ! మీరిలా మీ మాటల్తో యీ గాయపడ్డ మోడునిరికా బాధపెట్టడం ఎందుకండీ!' అంది ఎలాగో రమ.

'రమా! మన బాబు, డాక్టర్ బాబు ఏడీ?'

రమ రఘు పడకగది వైపు చూసింది. కన్నీరులేని కళ్ళలోనే బాధని నింపుకుని, బాబువిషయం ఎలా చెప్పాలో తెలీక.

అంతగా గాయపడ్డ వ్యక్తి, ఓ అరగంటలో చచ్చిపోతాడని డాక్టర్ స్టేట్‌మెంటు యిచ్చిన వ్యక్తి అరగంట దాటినా యిలా మాట్లాడేస్తున్నాడేమిటిచెప్మా! అనిపిస్తు వాపోసాగారు హాస్పిటల్‌నుండి ఆపేషెంట్‌ని తీసుకొచ్చిన వాళ్ళు! కాని వాళ్ళని ఆశ్చర్యపరిచే విషయం యింకొకటి జరిగింది.

'బాబూ! ఒరే రఘూ! నిన్నూ, మీ అమ్మనీ యిన్నాళ్లూ బాధపెట్టిన మీ నాన్నని వచ్చేను. బయటికి రారా! నామీద కోపం యింకా తీరలేదా రఘుం! ఈ ప్రాణం పోయే ముందయినా, కనిపించరా రఘూ!' అంటూ ఎలాగోలా, ఆ పాడెమీదినుంచి లేచి నిలబడిపోయాడు శ్రీనివాస్, రమా, మిగతా వాళ్ళు సాయంగా లేచి వెళ్ళేలోపునే, శ్రీనివాస్ రఘు బెడ్ దగ్గరకివచ్చేసాడు.

నిర్జీవంగావున్న రఘుని చూసి 'రఘూ! ఏమిటీ అన్యాయం! మమ్మల్నందరినీ వదిలిపోయావా! నామీద యిలాగయినా కసితీర్చుకుందామనా రఘూ ఈపని! రఘూ!' అంటూ శ్రీనివాస్ గుండెపగిలి, రఘుమృత శరీరంమీద పడిపోయి ప్రాణం వదిలాడు.

ఈ దృశ్యం చూడగానే రమ మానవయంత్రం తగాలన్నీ తెగిపోయినట్టయింది. కన్నీరు కారుద్దామన్నా ఆమెకి కన్నీళ్ళు మిగల్లేదు.

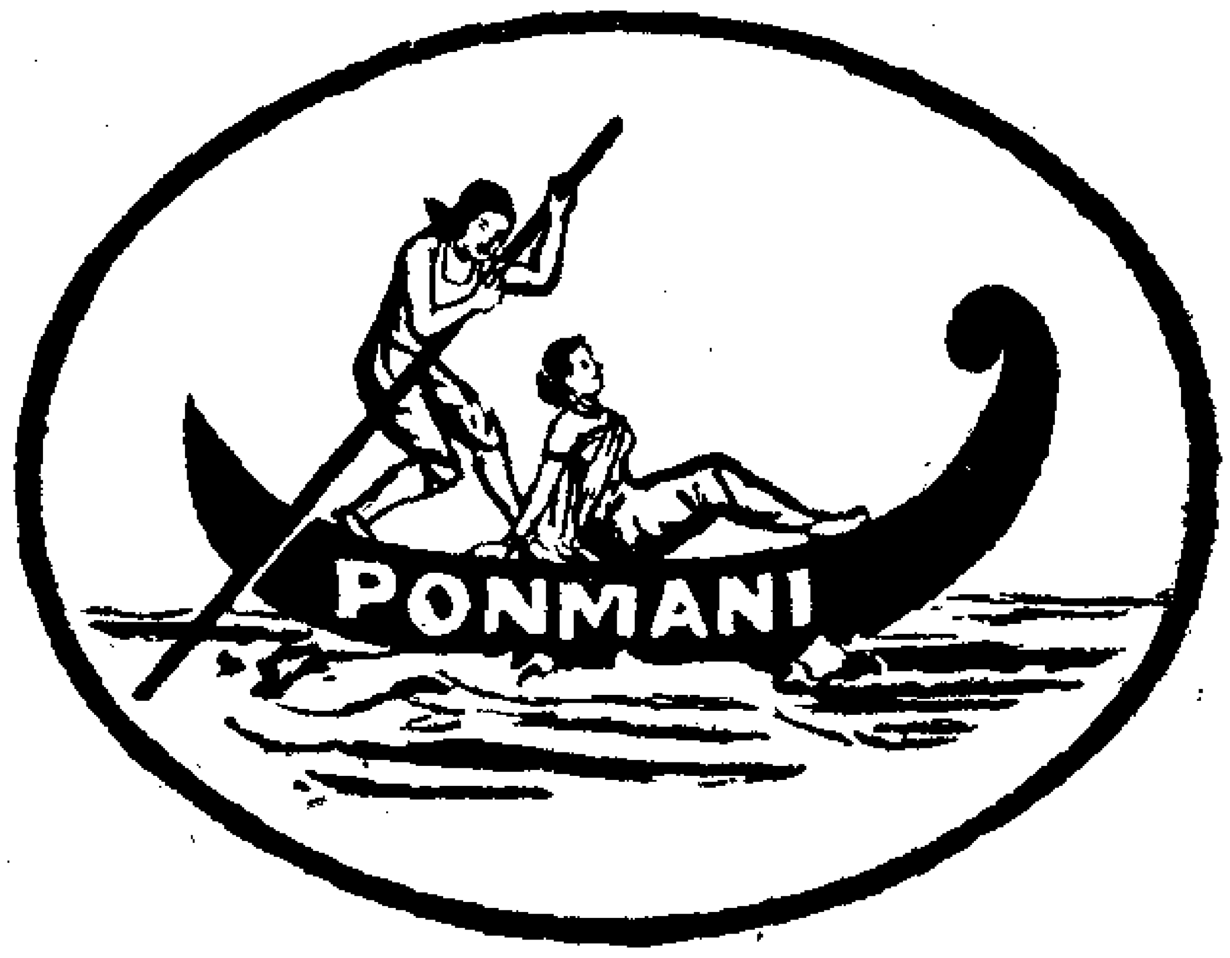

• శ్రేషమైన రకం
• తక్కువ ధర
• చిరకాల మన్నిక
• చక్కని అల్లిక
ఇవే

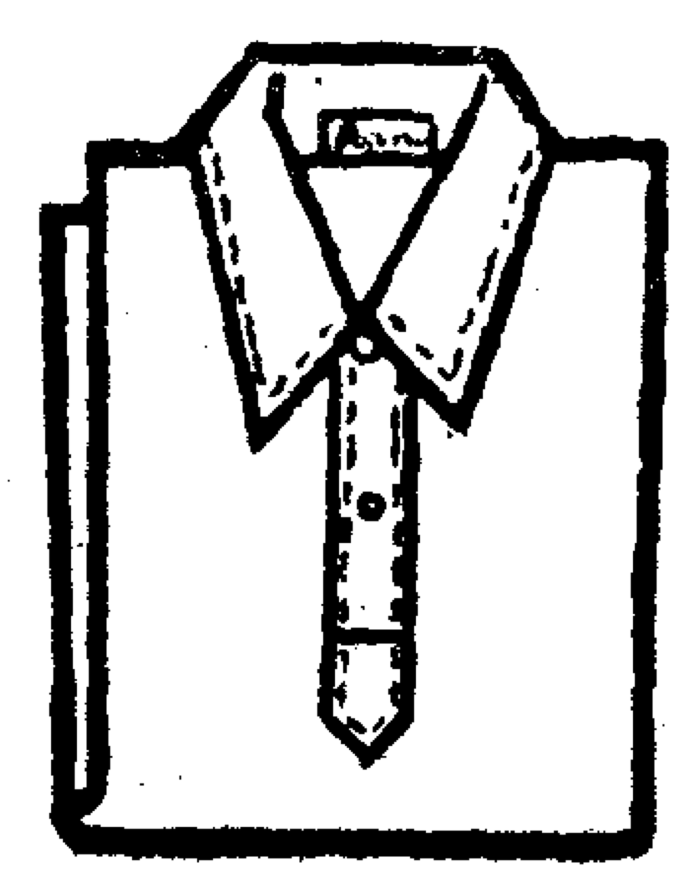

పొన్‌మని బనియన్ల విశిష్టత :

(ఏజెంట్లు లేని ఊళ్లో ఏజెంట్లు కావలెను)

: వివరములకు :

పొన్‌మని నిట్టింగ్ కంపెని
పి. ఎన్. రోడ్డు : : తిరుపూరు.

PONMANI KNITTING CO.,
P. N. ROAD :: TIRUPUR (SI)